

Lilli Gyldenkilde (SF):

Stort set er arbejdsministerens redegørelse en tynd kop te. Det er ikke, fordi de små og få tiltag, der er omtalt, ikke er gode nok, men som sagt fordi de er for få og de er for små, og dermed kan man ikke betegne dette her som en offensiv arbejdsmarkedspolitik.

Der er ikke et ord om arbejdstidsnedsættelse, og det på trods af at aviserne i de seneste dage har været fyldt med, at næsten samtlige ministre, nogle er til stede, går ind for nedsættelse af arbejdstiden. Det er helt ladet ude, når man snakker om en offensiv arbejdsmarkedspolitik. Vi kommer jo ikke uden om, at det er et af hovedelementerne, hvis vi overhovedet skal den arbejdsløshed til livs, som vi har, og som stadig væk er alt for stor, på trods af at der er kommet flere i arbejde.

Men jeg skal nøjes med lige at tage fat på et lille afsnit på en af de sidste sider, kvindernes 10 linjer. Siger og skriver 10 linjer fylder kvindeproblematikken, som er et af de største problemer, vi står med på arbejdsmarkedet, i redegørelsen.

Vi ved, at kvinderne bærer den største del af arbejdsløsheden. Vi ved, vi har et kønsopdelt arbejdsmarked, hvor kvinderne stort set er placeret i lavtlønsområder, hvis de da har arbejde. Vi ved, vi har liggeretslove og lige-lønslov, som reelt ikke betyder, at kvindernes position på nogen måde er blevet forbedret i den takt, som den burde. I disse år går det tværtimod den modsatte vej på ligelønsområdet.

Det, der reelt er sket de seneste år for at rette op på den skæve kønssammensætning, vi har på arbejdsmarkedet, er, at der er blevet ansat 28 ligestillingskonsulenter, og det er i øvrigt noget, der er foreslået af oppositionen, og som der så har været flertal for, og så har regeringen måttet gå med. Sådan!

Der er skrevet en del pjecer om disse problemer af henholdsvis den tidligere arbejdsminister og undervisningsministeren, og det er så det. Hvor er forslagene om positive særforanstaltninger f.eks. på uddannelsesstederne, så vi får flere kvinder ind? Hvor er forslagene om udvidelse af uddannelseskapa-citeten på områder, hvor vi ved der er flaskehalse og har vidst det i årevis, f.eks. på sygeplejerskeområdet, hvor vi ved, at uanset hvordan man prøver af fikle det ind under

gulvtæppet, så er der faktisk normerede stillinger til rådighed?

Hvor er tanken om enten en gulerod eller en pisk, eller skal vi sige det pænt: tilskud eller afgift, hvis der ikke sker det, at arbejdsgiverne tager lige dele unge pige og unge mænd ind på lære- og praktikpladser? Der er ikke engang lagt op til en diskussion om mål og midler for, hvordan vi overhovedet kommer i gang med at få ændret det mønster, vi har på arbejdsmarkedet, og det er jo en af de vigtigste diskussioner, vi overhovedet kan tage op.

Jeg efterlyser også de helt nye tanker om, hvordan vi får omskolet eller læretrænet de mennesker, der i de store arbejdsløshedsår faldt helt fra. Hvor er de nye tanker, som jeg ved ministeren har fået præsenteret på det ene fad efter det andet? De har måske bare ikke nået at komme med her. Er redegørelsen blevet lavet for tidligt, sådan at man har glemt de grupper, som vi har drøftet og diskuteret meget den sidste tid og talt om hvordan vi får dem i gang, får hentet dem ud af hulerne og ud på uddannelsesstederne, hvor voksenuddannelse, specialarbejderskoler, teknisk skole og hvad vi har gået sammen og laver uddannelser for disse mennesker, disse kvinder, som vi ved ikke går ind i mange af de ordinære uddannelser, fordi de på en eller anden måde er uddannelsesbange. Hvor får vi fat i dem? Hvor er de nye tanker om det?

Jeg håber – og håbet beskæmmer som bekendt ingen – at arbejdsministeren har nogle ord at føje til denne redegørelse, for ellers må jeg nok sige, at det er en trist kop te, hvor man bare appellerer til arbejdsgiverne om at skabe nogle arbejdspladser. Jeg ved godt, man står og smykker sig med, at man har fået, jeg tror, man siger omkring 200.000 i arbejde. Vi har også 243.000 arbejdsløse i januar 1987. Man kan vel så sige: jamen hvis ikke man havde fået nogen i arbejde, så havde vi altså haft 443.000. Selvfølgelig har man fået nogle i arbejde; det ville man have fået, uanset hvilken regering der havde siddet.

Det, der er så forfærdelig trist, er, at man har forgyldt erhvervslivet. Profitterne er blevet større og større ude i virksomhederne, og samtidig er der ikke blevet ansat det antal mennesker, vi kunne formode blev ansat, når man nu forgylder, som man gør. Der mener jeg man har spillet fallit, og når man fastholder den linje, som jo også er hovedlinjen i